

Redactare: Constantin Tonu
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Laurențiu Midvichi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URDEA, SILVIU

Războiul legendelor / Silviu Urdea. - Pitești : Paralela 45, 2019-
2 vol.

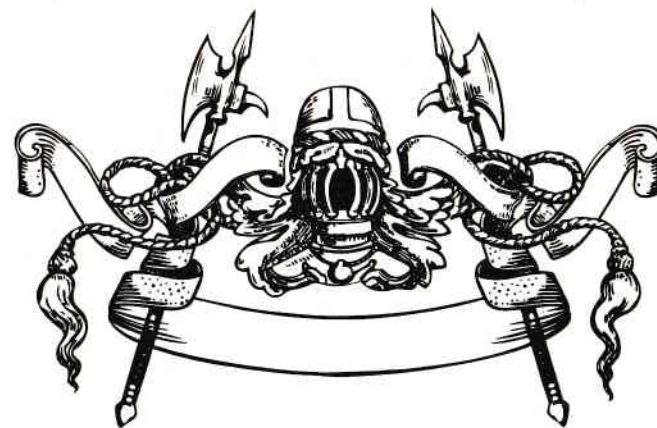
ISBN 978-973-47-2953-1

Cartea 2: Deceniul Sfânt. - 2019. - ISBN 978-973-47-3078-0
821.135.1

Silviu Urdea

RĂZBOIUL LEGENDELOR

Cartea a doua: Deceniul Sfânt

Copyright © Editura Paralela 45, 2019

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.
www.edituraparelela45.ro

Editura Paralela 45

Cuprins

Capitolul I	Vechi prieteni	9
Capitolul II	Noua capitală	25
Capitolul III	Liniște și pace	36
Capitolul IV	Din nou la pas	46
Capitolul V	Toate drumurile duc la Anarion.....	58
Capitolul VI	Fiul Regelui	73
Capitolul VII	Ultima sarcină	91
Capitolul VIII	Micuțule, chiar tu?	100
Capitolul IX	Revoltă la Palatul Regal	119
Capitolul X	Lacul Celor Trei Mituri	134
Capitolul XI	Subtila armă a crimei.....	148
Capitolul XII	Lăgărul imperial.....	160
Capitolul XIII	Înscenarea	175
Capitolul XIV	Escapada.....	196
Capitolul XV	Petrecerea dintre ani	208
Capitolul XVI	Sfârșitul Deceniului Sfânt.....	224
Capitolul XVII	Torgot?	243
Capitolul XVIII	Povești nespuse.....	254
Capitolul XIX	Măcelul	272
Capitolul XX	Ultimele destăinuiri	281
Epilog		293

CAPITOLUL I

Vechi prieteni

*Cu nouă ani în urmă,
Anul 527*

Ținutul Kryylt

Îi amintim cititorului că prezentul povestirii noastre este în anul 536 de la Prima Legendă, iar întâmplările pe care continuăm să le relatăm au loc în anul 527.

Razele soarelui scânteiau în miezul zilei, croindu-și drum printre dărele de nori. În orașul Strom, vremea era plăcută. Strom era locul în care Aredhel împreună cu servitorul ei, Fibon, doreau să ajungă după fuga lor din Gorgothya.

Zeci de noți bântuiseră coclaurile și pădurile ținutului Antilia, iar mai apoi pe cele din Kryylt. Se luptaseră din rășputeri cu slăbiciunile lor. Le era dor de cei dragi, sufereau atunci când se gândeau la ei. Creaturile sălbatice și patrulele imperiale le puseseră probleme serioase, dar Aredhel făcuse în așa fel încât cei doi să iasă cu bine din asemenea situații. Se hrăniseră cu roadele pământului: cu gândaci negri, viermi grași și suculenți, lăcuste verzi și subțiri, cu aripi mari, dar și cu prăzi mai puțin scârboase, cum ar fi șobolani, broaște, iepuri. Doar o dată reușiseră să vâneze un porc mistreț, din care se înfruptaseră zile și noți de-a rândul. Îl fripseseră pe un proțap construit în nopțile târzii, în care

nu aveau somn. Noaptea nu dispuneau de suficientă vizibilitate pentru a înainta, așa că o socoteau un timp pierdut. Un *tyrannosaurus rex* le suflase în ceafă, dar fuseseră salvați de o căprioară ce hoinărea împreună cu puiul ei. Cele două erbivore îi atrăseseră atenția dinozaurului, sfârșind sfârtecate.

Înfometați, osteniți și deshidratați, Aredhel și Fibon ajunseseră în cele din urmă la destinație. Erau lihniți, iar setea îi rodea pe dinăuntru ca un șobolan.

Strom era cel mai mareț oraș din Kryyllt. Se situa în nordul regiunii, la sud de Pădurea Tăcută, loc unde se afla Copacul Sacru, păzit de însuși Lycaeus, Gardianul Lupilor. Orașul se afla în câmp deschis, într-o zonă netedă, lipsită de urcușuri și coborâșuri. Era renumit pentru ornamentele naturale ale străzilor și ale clădirilor. Construcțiile erau brăzdate cu liane de iederă care degajau mirosul vieții, al naturii înverzite. Clădirile erau construite, predominant, din pietre, iar acoperișurile, din lemn. Fiecare colț al acestora era marcat de șipci ornamentale, care puneau în evidență originalitatea arhitecturală. Casele erau înghesuite, iar drumul părea că își face cu greu loc printre ele. Deasupra ușilor de lemn se afla câte un felinar aprins. Pe marginea drumului erau flori.

Gândul lui Aredhel era oprit asupra lui Amon. Ce făcea acum? Unde era? Dacă mai era! S-ar fi întors să-l caute, dar mintea îi spunea că procedase așa cum ar fi vrut chiar el într-o situație lipsită de alternative mai sigure. Gândul acesta o liniștise mereu.

Mintea crudă a tânărului Fibon se înălța undeva într-un loc total lipsit de orice contact cu realitatea: *Am ajuns! Vom făuri o casă! Una doar a noastră. Și va fi bine! În sfârșit va fi bine, după ce vom făuri o casă! Ooo, dulce casă!*

Calul cu care merseseră o mare bucată de drum murise din pricina foamei. Aleseseră să străbată cea mai grea cale, evitând Poarta de Onoare care marca granița dintre Antilia și Kryyllt. Poarta de Onoare era o lucrătură uriașă, făurită în vremea primilor regi ai Regatelor de Vest, în onoarea și cinstea binelui. Era alcătuită din granit, boltită, cu inscripții mirifice pe margini. Era una dintre cele mai renumite construcții ale Regatelor de Vest. Aredhel și Fibon o ocoliseră pentru că acolo și-ar fi găsit moartea din mâinile soldaților imperiali care

preluaseră puterea. Avuseseră de ales între a da nas în nas cu soldații sau a risca să devină prăzi ușoare pentru creaturile pământului, așa încât nimeni să nu mai audă vreodată de existența lor. Aleseseră a doua variantă, iar acum trăiau!

Pentru Aredhel, dorința de a-și regăsi vechii prieteni din copilărie mocnea în coșul pieptului ca focul în jurul fitilului unei lumânări. Motivul principal pentru care își dorea refugiul alături de ei era speranța că aceștia o vor ajuta, cumva, oricum, să pornească în căutarea lui Amon. Habar n-avea cum urma să facă asta și dacă avea să izbândească, dar pentru ce ar mai trăi dacă nu încearcă? Să făurească acea casă după care râvnea Fibon-minte-blândă? Casa ei părintească se afla și ea undeva pe acolo, pierdută printre cele pierdute.

Cei doi stăteau în câmp deschis, la marginea orașului lipsit de ziduri și de orice altă urmă de lucrare destinată apărării. Imperialii nu mai păzeau ceea ce devenise o ruină pârjolită pe jumătate. Situația nu era chiar la fel ca aceea din orașul Heron, prin care cei doi trecuseră cu zeci de nopți în urmă și unde fuseseră martori la moartea unei biete fete inocente, săvârșită de mâinile unor tâlhari, dar se asemena. O casă din trei părea să fie arsă și distrusă până la temelii. Nu toate erau alcătuite din piatră. Lucrările din piatră erau mai scumpe decât cele din lemn. Unele dintre ele căpătaseră nuanța de pucioasă, altele s-au ales doar cu acoperișul ars.

Cei doi înaintau încet în interiorul orașului Strom. Pe alocuri se năștea câte o scânteie din hornurile caselor. Mai multe chipuri sfârșite se vedeau prin ferestre, holbându-se cu niște priviri grave, ațintindu-i pe cei doi cum pășeau printre ceea ce fusese odinioară Strom. Imperiul Eternității își lăsase amprenta grea asupra orașului.

— Puțin mai la nord și-am ajuns, zise Aredhel.

Fibon se ținea în urma ei ca un câine dresat, chinându-se să nu rămână în urmă.

— Doamna mea, dar n-o s-ajungă și casa noastră ca astea? Adică... uff, astea-s scrum, sunt ca mâncarea făcută de fostu' bucătar de la palat.

Apoi îi zâmbi. Aredhel îl ignoră.

— Trebuie să fie chiar după cotitura asta.

Se aflau pe o stradă pietruită, lăturalnică, loc în care predominau locuințele arse. Lianele de odinioară ce șiroiau prin jurul acoperișurilor, ca maimuțele în copaci, fuseseră de mult uitate. Tufele verzi și înflorite de pe marginile drumului erau acum niște bălării arse, decojite de crusta vieții.

Cotiră. Brusc, Aredhel își aminti de copilărie, de vremurile apuse. Momentele în care se juca împreună cu Kino, un puiantru de copil nă-tăflet, zurliu, pe care și-l amintea cu părul clăie pe cap și cu ochii vii; Glonda, prietena ei, căreia îi împărtășea aproape orice simțea; Myrina Wyllt, o altă prietenă cu care împărțea deseori patul, în nopțile reci și lovite de furia naturii prin tunete și fulgere; și, nu în ultimul rând, Anarion, pe care-l vedea cu ochii minții ca fiind un copil grăsuliu, cu fălcile înmuiate în osânză și gușă sub râtul ca de porc. Îl vedea cum se împleticea și cădea lovindu-se cu mecla de pământ, fix în momentul în care trebuia să o prindă pe Myrina, în jocul lor copilăresc.

Apoi o zări...

Casa părintească...

Începu să plângă. Studie locul unde fusese cândva casa părintească.

Fibon încercă să scoată ceva pe gură, cu greu reușind să articuleze câteva cuvinte:

— Doamna mea! O apucă cu mâna pe după șolduri, strângând-o în brațe. Am ajuns, nu? De ce plângi, dac-am ajuns?

Aredhel se desprinsese din strânsoare, apropiindu-se cu pași târăgănați de ceea ce mai rămăsese din casa care odinioară-i folosea ca adăpost. Albumul amintirilor din mintea ei se rupse, toate filele fiind azvârlite în mii și mii de bucățele. Tot ce vedea era un morman de pietre dărâmate, împodobite asimetric de mai multe plăci de scândură arse. Căzu în genunchi. Plângea așa cum plânsese Fibon în fiecare seară, chircindu-se în poalele ei, cu gândul la moarte.

Tânărul o bătu pe umăr.

— Doamna mea, ce facem acum?

În acel moment, un cuplu format din doi bătrâni veniți de nicăieri apăru lângă ea.

— Biata fomeie, șuieră bătrânul. Ridică-ți capu-n sus și scaldă-ți benoaclele la cer.

Cu greutatea unei ancore, Aredhel își înălță fața, privind ochii încercănați ai bătrânului. Era zbârcit, iar singurele fire albe de păr îi atârnavă pe după ureche. Lângă el răsări chipul a ceea ce mai rămăsese din partenera sa de viață, o bătrânică sfioasă, mică, cu părul galben ca proprii dinți dezveliți de rânjetul prelung.

Bătrâna o privi în ochi:

— Căci vreme ce-i mai poci redica, nimic nu-i pierdut. Lucru' ăst' mi-o zâs și mie cineva după ce-am fu ruptî în două de conservele alea de carne cu săbii în mână venite călare în zbor pe păsările ălea stufoase cu botu lung și în momentu ăla nu-mi găseam barbățelu'. Am crezu că l-oi hi chierdut prin haosu' ăl ce-o fu în ziua aia, dar am redicat capu-n sus și-am știut că va hi bine, și a doua zi el s-o arătat viu și nevătămat în casa noast' cea de-acolo, chiar dacă nu credeam v-odată c-am să-l mai văd, și am fu tare fericită, exact ca la prima naștere, atunci când i-am dat viață fetii care s-o dus odată cu războiul ăsta.

În sfârșit, bătrâna se opri din rostirea frazei sale interminabile. Arată cu degetul spre o casă de lemn, întinsă pe un singur nivel, unica de pe stradă, cu verdețuri pe prispa din față și cu un scaun așezat pe verandă.

În ciuda vârstei – trecută, mai mult ca sigur, de optzeci de ani –, bătrânul o ridică pe Aredhel cu ușurința unui om bine antrenat.

— Câtă vreme mai ai suflu, nimic nu-i pierdut, murmură el. Totu-i în tine, fecioară prăpăstioasă. Căci pierderea adevărată vine doar atunci când suflu' te-o părăsi. Iar tu, vlăjgane, ai de grijă, căci răul pânđește prin aste locuri, ca Nob în Pădurea Damnaților.

Aredhel văzu spinările celor doi veterani care se întorseseră pe călcăie. Porniră agale, cu hainele cărpite, strângându-se de mână ca la prima iubire. Apoi intrară pe ușa casei. Își făcuseră datoria de a oferi cea mai de preț informație dobândită de-a lungul vieții.

Aredhel nu știa ce ar trebui să simtă. Golul năpăstuitor al lipsei de speranță se instalase cu rapiditate în sufletul ei. Trebuia să-și ia gândul de la casa părintească, fosta casă părintească, și să se axeze pe căutarea vechilor prieteni.

Așadar, Aredhel Aldarion și Fibon porniră în plină zi spre sudul orașului, în căutarea vechii prietene, Glonda. Ea își aminti casa înaltă – printre cele mai mari din acea zonă –, șemineul lung,

geamurile străvezii, mereu cu obloanele trase, și terasa lată, cu un balansoar. Trecură pe lângă zona cu tomberoanele de gunoi ale orașului, ajungând în dreptul a ceea ce fusese cândva punctul de negoț. Câteva tarabe zăceau goale, bătute de vânt, iar celelalte erau umplute cu bunătățile locale. Erau singurii care treceau pe acolo, iar de îndată ce fură văzuți de negustori, aceștia își îndreptară ochii spre ei, parcă rugându-i din priviri să vină să le facă vânzare. Vindeau legume, fructe, cereale și carne. În ciuda foamei, Aredhel alege să-și scoată ultimul buchet de frunze de salată sălbatică, strânsă dintr-o pădurice cu câteva seri în urmă. Era puțin uscată, dar ce mai conta. Îi pasă câteva frunze lui Fibon.

Ajunseră într-o zonă familiară. Ea și-o aminti ca prin negură. În fața lor se afla o scenă mare, cu patru trepte înalte și o tribună de jur împrejur. Acolo era locul unde se țineau spectacolele de teatru. Fibon văzu cu coada ochiului un grup de copii bătuți de soartă, așezați cu spatele, la marginea drumului. Când aceștia se întoarseră și privirile li se intersectară, cei cinci prăpădiți se ridicară, alergând spre ei cu mâinile întinse. Îi implorau să le dea de mâncare. Erau niște schelete ambulante, cu un strat de piele în care urmau să-și depună ouăle muștele, urmând a da naștere la sute de mii de viermi scârboși. Îmbrăcați cu straie lălâi, pline de funingine, desculți și cu părul cleios, aceștia topăiră până-n dreptul lor. Începură să plângă și să insiste obsesiv să li se ofere ceva, în ciuda respingerii venite din partea lui Aredhel. Fibon o trase de mână, întrebând-o de ce nu-i puteau ajuta în vreun fel. Aredhel îi zise că tocmai își terminaseră ultimele provizii. Fața lui Fibon se schimonosi. Cei doi continuă să facă pași, când unul dintre scheletici dădu să ștutească ceva din buzunarul reginei. Al fostei regine...

— Râme-mpuțite! strigă o voce familiară din spatele lor.

Aredhel înșfăcă mâna hoțului, iar ceilalți o luară la goană topăind printre căsuțe. Săriră două garduri, prăvălindu-se unul peste altul. Scheleticii se întoarseră, privind țintă spre locul de unde răsunase vocea groasă.

— Valea!

Aredhel recunoscuse personajul care se revărsa în fața lor ca fiind jumătate om, jumătate uriaș. Era înalt cât șapte nopți și părea de vârstă

medie. Purta o salopetă albastră cu bretele, pe dedesubtul căreia se afla un tricou deschis, transpirat. În picioare avea o pereche de bocanci uzați. Ai fi zis că era burtos din cale-afară, dar, în raport cu înălțimea, stratul adipos părea bine proporționat pe întreg corpul mătăhălos. Avea părul scurt, de un gri spălăcit, ochii mari și sclipitori, obrații și mai mari, pleoștiți asemeni colacilor de sub haine, și burta proeminentă. Trecuseră zeci de ani de când Aredhel nu îl mai văzuse pe Micuțul Nati. Tatăl său era uriaș, iar mama, om. Astfel rezultase o corcitură neîntâlnită. Era cam tălâmb de cap, prostănac la fapte, iar în spatelile ochilor își avea lăcașul o minte de copil – cel puțin așa și-l amintea Aredhel de pe vremea când erau plozi. Avea sufletul bun ca al Marelui Vorbitor, naiv și milostiv ca al unei femei gravide. De aici pornise și porecla de „micuț“, născută din gura cercului de prieteni din copilărie. Nati era genul de uriaș care o avea mare și moale.

— Nati... murmură ea.

Nu-i venea să creadă. Radia de fericire. În acel moment, strânsoarea i se făcu moale, iar scheleticul profită de moment și fugi cât îl ținură oasele. Aredhel rămase cu vaga impresie că acesta fusese cât pe ce să se deșire după primii pași.

Felul în care se uita la ea era cel cunoscut. Aceeași privire prostească, aceeași gură zăbăloasă, deschisă într-un zâmbet prelung.

— Împuțitii ăia îs niște hoți de primă teapă! se revoltă el. Mereu gângură p-aici ca muștele p-un căcat! Trebuie avută grijă cu d-ăștia, că odată...

Aredhel se încolăci în jurul taliei sale. Capul îi ajungea de abia până sub nivelul pieptului. Îl strângea cât putea de tare, însă Micuțul Nati părea să nu simtă nimic. Își încolăci mâinile prin părul-i blond, răvășit.

Fibon se simțea mai în siguranță prin preajma matahalei.

Nati continuă:

— ... au sărit tot așa pe niște călători și le-au furat toate cele. Traista cu mâncare, butelcile cu apă, galbenii din buzunare, mai să-i lase și-n pula goală! Noroc că n-aveau așa ceva pentru că erau femei.

Aredhel se desprinse din strânsoarea lui. Cei doi făcură un schimb de priviri. Ambii erau mulțumiți de revederea care adusese cu ea și oaza de fericire a regăsirii vechilor prieteni, în ciuda circumstanțelor nefericite.

— Aș fi vrut să vă-ntreb ce trebușoară v-duce p-aici, dar mi-am amintit. Vorbele mișună repede despre căderea Gorgothei și fuga regelui.

Aredhel căscă ochii.

— Trist, ce să zic, continuă Nati. S-aude că nu-i de găsit! Este cunoscut acum și ca regele fugar Amon! S-a pus o recompensă de cinzeci de galbeni pe capu' său. Iar, de parcă nu-i ajungea treaba asta, celui care-l va aduce întreg în fața împăratului i se mai și plătește greutatea în aur și argint! Îți poți numa' închipui?

Aredhel îl privea copleșită, dar și surprinsă de progresul făcut în decursul întregilor ani în care nu se văzuseră. Minte lui, care pe atunci era înghețată, lipsită de orice sclipire, părea să fi intrat pe un făgaș al rațiunii.

— El e servitorul meu, cel mai loial om de la palat, zise Aredhel.

Cei doi își strânseră mâinile. Nati avea o lopată cu degete în loc de palmă.

— Am venit aici pentru că nu știam încotro s-o apucăm. Gândul m-a îndreptat spre voi, spre tine, Kino, Glonda, Myrina, Anarion...

Aredhel făcu o pauză. La vederea pleoapelor lăsate ale lui Nati, fu cuprinsă de panică. Ce se întâmplase cu restul? Unde erau cu toții?

— Mi-e teamă că-s cam singuru' rămas p-aici, mormăi uriașul, tristețea simțindu-i-se în fiecare cuvânt. Vorbim despre ei când ajungem la mine. Nu-i bine să zăbovim prea mult pe străzi, că oricând se pot întoarce hienele imperiale.

Stomacul servitorului ghiorăi.

— Probabil că sunteți frânți de oboseală și lihniți de foame, spuse Nati. Urmați-mă! Casa-i la o aruncătură de băț.

Aredhel și Fibon încuviințară, repezindu-se în urma lui.

— Patru străduțe și-am ajuns.

În jurul lor se înșirau numai ruine.

Fibon îndrăzni să-l întrebe ceva în timp ce admira dărâmaturile unor case din piatră:

— Cum pot ajunge și io atââat de înaalt?

Micuțul Nati râse.

— Te prinzi de păr și-l tragi în sus, băiete.

— Trebuie să-mi arăți!

Cotiră spre sud, iar în față li se deschise o alee lungă.

— Asta-i o scurtătură. Trebuie să vedeți ce au făcut imperialii cu orașul ăsta.

De o parte și de alta a aleii erau maldăre de carne în descompunere. Craniile stăteau răstignite ca rufele la uscat. Combinația mortuară dintre putreziciune și fecale le stârni celor doi senzația că vor elimina până și ultima fărâamă de mâncare din stomacuri. Aredhel își duse o mână la gură, iar Fibon pe ambele. Amenințarea cadaverică a morții domnea în acest loc transformat într-un focar de infecție. Aici fuseseră strânși sutele de muritori care își pierduseră viața în fața furiei împăratului Kinnunen și a dorinței sale pentru putere.

Într-un final, cei trei pășiră dincolo de cimitirul improvizat.

Aredhel începu să se simtă mai bine când zări un strop de civilizație și de lumină care încă dăinuia prin Strom. În timp ce mergeau, începu să-l asalteze pe Nati cu un set de întrebări.

— Trăiesc singur acum, îi răspunse uriașul pe un ton imperios. Taică-miu a fost măcelărit în timpul raziei, în vreme ce opunea rezistență împreună cu o mână de oameni...

Dacă mâna aia de oameni o fi cât a ta, ar fi fost destui să le pună bețe-n roate.

— ... iar mama... Oh! Micuțul Nati făcu o pauză, cântărindu-și cuvintele. Mama a fost decapitată de un dinozaur în timp ce strângea niște plante medicinale pentru leacurile ei de tot felu'. Asta s-a întâmplat într-o pădure învecinată. S-a dus cu cinci soldați, cinci piei lașe care au fugit când au văzut creatura cum se avânta asupra lor. Erau și proști pe deasupra, pentru că au și mărturisit asta. Maica-mea, fiind cu trais-ta plină și îngreunată, a fost mai lentă... și-atât a fost. Lentă și gata. S-a dus așa cum a venit pe lume, prin țipete. Nati se opri, lovind cu piciorul o piatră. Toate astea s-au întâmplat în urmă cu șase luni. Șase nenorocite de luni pline pe cer! A doua seară, am fost singur în pădurea aia, neînsoțit de altcineva decât de propria-mi umbră, cu temerile suflându-mi în ceafă ca vântul, și-am vrut să-i aduc trupu' în cimitiru' orașului, da' m-am răzgândit și am îngropat-o chiar acolo, exact în locu' în care a murit.

Aredhel îl privi plină de compasiune.